

Bất Chợt Băng Khuâng Nổi Nhớ Nhà

*Bao năm không về thăm Phan Thiết
bất chợt băng khuâng nổi nhớ nhà
ngọn gió thu sang se sắt lạnh
làm trăng cũng thẹn, khuất phương xa*

*quê cũ chấp chờn trong kỷ niệm
đêm xưa trên bến đợi em về
mưa thu tháng bảy sụi sùi khóc
phố nhỏ hàng cây đứng thăm thê*

*tình còn một chút hương mê đắm
mòn nhớ lòng thương mộng vấn vương
em bỏ lại buồn trên cánh phượng
và câu hò hẹn góc sân trường*

*bên đó em còn vào quán vắng ?
ngồi chờ đò dọc chở sang sông
đôi bờ nước vẫn vô tình chảy
ngút mắt mênh mông đợi nát lòng*

*mấy chục năm rồi không gặp lại
sao hồn vẫn lạnh gió thu sang
đêm mưa ướt sũng trên đường vắng
biển thăm mù tằm bóng quê làng*

*thời gian đã bạc bao lần tóc ?
vẫn ngỡ mình như chẳng mất nhau
đâu biết lần đi, là vĩnh biệt
nhớ sao cho đủ chuyện ban đầu .*

Xóm Cồn 7-23-05

Mường Giang

(Tĩnh Nhiên là bút hiệu của Trung Tá CSQG/VNCH Bùi Nhật Huy
cựu học sinh TH.Phần Bội Châu Phan Thiết 1954- . Anh qua đời năm 2006)

CẢM NHẬN CỦA TỊNH NHIÊN

Chỉ một “bất chợt băng khuâng” thôi mà MG đã nhớ nhà, nhớ quê hương nhớ biển thăm, nhớ những “đêm mưa ướt sũng trên đường vắng”. Chỉ có những chàng trai lớn lên cuối thập niên 50, đầu 60 như MG như nhiều chúng ta, có chút máu nghệ sĩ và một chút...thất tình mới thường đi trong, và nhớ, những đêm mưa đi lang thang trên những con đường vắng như vậy!. Những đêm mưa tháng bảy ở Phan đó, với cái buồn tình nhỏ khác xa những đêm mưa tháng sáu ta cũng lang thang, sũng ướt trên những con đường thênh thang của Saigon, với nỗi nhớ em da diết nơi quê mẹ “mù tằm”!

Nhớ người tình, nhớ “phố nhớ” với “hàng cây đứng rũ buồn...thảm thê” hay ta đứng rũ buồn thê thảm vì đợi hoài trên bến nhưng em không về?!

Nhớ đôi bờ sông nước, nhớ rất rõ ràng, rất chi tiết nhưng vẫn chưa đủ! “Chuyện ban đầu” với tất cả các hình ảnh và âm thanh đó bây giờ đã chìm sâu nhưng kết tinh trên và cùng “quê cũ” vẫn “chập chờn trong kỷ niệm” của những người “bao năm không” hay chưa “về Phan thiết”!

KHÔNG VỀ cho nên “vẫn ngỡ như chẳng mất nhau” bao giờ (!) dù cho “thời gian đã (làm) bạc bao lần tóc”! Mừng Giang, cũng như đa số chúng ta, thường chủ quan trong tình yêu, nếu không nói là...ngây thơ như vậy đó! Đâu biết rằng “lần đi (đó) là vĩnh biệt”! Chưa xót? hời hợt? Không! Dù ra đi trong hoang mang cùng cực, trong bối rối, lo sợ, bàng hoàng, hoặc dù trong một quyết định chớp nhoáng hay có suy tính rõ ràng, nếu có phải nói lời “vĩnh biệt, ta vẫn sẽ nói!

Nghiệp số như một hỏa ngục khắc nghiệt hùng hực hận thù, ta vẫn xông ra, vẫn lao vào để bung ra tìm cái sống trong cái chết. Không do dự, không hối tiếc gì!. Trên 30 năm quay nhìn lại, thương xót cho mẹ, cho “em” cho người, cho quê hương tan nát!!!

Không nói “vĩnh biệt” nhưng chắc có hen sẽ về nên còn hỏi “quán vắng em có ngồi đợi chờ đưa sang sông”. “Đò dọc”, không phải “đò ngang” thì làm sao sang sông? ay MG Hay là Mừng Giang không muốn người “em” sang ngang chẳng nên bắt cô phải đi “đò dọc” trong khi “đôi bờ nước vẫn vô tình chảy”. Trên sông nước “mênh mông” hờ hững đó, cô có “ngút mắt “đôi” cũng chỉ tan “nát” cõi “lòng” mà thôi!

Nhưng thôi, dù ta không về, dù em không đợi nữa, chúng ta vẫn còn lưu lại cho nhau “một chút hương mê đắm” đủ để làm “mộng vẫn vương”, đủ để “vẫn ngỡ mình như chẳng mất nhau.” Vậy là đủ rồi! “Quê cũ” của ta, “chuyện ban đầu” của ta vẫn đây ấp và sắc cạnh trong ta, dù là trong tâm tưởng...

TỊNH NHIÊN

**(Những chữ trong ngoặc kép, "-- là của Mừng Giang)*